

หมวกสีขาว สำหรับฟลอเรนซ์

โดย จอร์แดน มอนตัน ไรท์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

ฟลอเรนซ์ ออนเยเจควีวัยสิบสามปีมาถึงจุดขายประจำในตลาดกลางแจ้งที่คึกคักในโอเน็ตซาไนจีเรีย ถนนเต็มไปด้วยคนขายร้องเรียกลูกค้าที่ง่วนกับการจับจ่าย ผู้หญิงเทินห่อของไว้บนศีรษะขณะเดินโรงเรียนเพิ่งปิดเนื่องในวันหยุด และฟลอเรนซ์รู้ว่าเพื่อนๆ สนุกสนานกันช่วงหยุดเรียน แต่ฟลอเรนซ์ใช้วันหยุดขายสะเดาดินที่ตลาดแห่งนี้ นั่นเป็นโอกาสเดียวที่เธอจะได้เงินค่าเทอม

แต่ฟลอเรนซ์ไม่บ่น คุณแม่ของเธอเองก็ขายไหมพรมที่ตลาดนานหลายชั่วโมงทุกวันเพื่อซื้ออาหารให้ครอบครัว คุณแม่ทำงานหนักมาก คุณพ่อคุณแม่ของเธอทำงานหนักทั้งคู่ แต่เพราะเรียนมาน้อย พวกเขาจึง

มีข้อจำกัดในสิ่งที่ทำได้ ฟลอเรนซ์เกือบจบโรงเรียนประถมศึกษาแล้ว ถ้าเธอได้เรียนต่อ เธอจะได้งานที่ดีและช่วยครอบครัวได้

เมื่อกลับบ้านฟลอเรนซ์พบคุณพ่อคุณแม่และถามว่า “คิดว่าหนูจะได้เรียนมัธยมไหมคะ และจะได้เรียนมหาวิทยาลัยไหมคะ”

คุณแม่มองคุณพ่อปลางสายหน้า “มหาวิทยาลัยใช้เงินเยอะกว่าที่เรามี” คุณพ่อบอก ฟลอเรนซ์ก็หันมองรองเท้าของเธอ เธอไม่ต้องการให้คุณพ่อคุณแม่เห็นว่าเธอผิดหวังเพียงใด

สองสามวันต่อมา ฟลอเรนซ์แวะรับยาบางอย่างที่โรงพยาบาล โรงพยาบาลวุ่นวายเกือบเท่าตลาด แม้จะไม่เสียงดังเท่า ฟลอเรนซ์จึงมองพยาบาลที่สวมหมวกสีขาว เธอนึกภาพตัวเองสวมชุดพยาบาลแบบนั้นขณะช่วยผู้ป่วยและดูแลเด็กในโรงพยาบาลขนาดใหญ่ เธออาจจะได้เป็นพยาบาล

ฟลอเรนซ์รู้ว่าคุณแม่พูดถูก—จะเรียนหนังสือคงยาก แต่ฟลอเรนซ์รู้วิธีทำงานหนัก เธอตัดสินใจพยายาม

แม้งานบ้านจะต้องใช้เวลาทั้งวันแต่ฟลอเรนซ์ก็จัดเวลาศึกษา เธอผ่านการสอบชั้นมัธยม และคุณพ่อยืมเงินมาได้มากพอส่งเธอไปเรียน ต่อมา

เธอทราบว่ารัฐบาลจะช่วยจ่ายค่าเรียนพยาบาล ความฝันของเธอไม่ไกลเกินเอื้อม!

แต่เมื่อถึงเวลาเริ่มเรียนพยาบาล ฟลอเรนซ์รู้สึกสงสัยนิดหน่อย จะเป็นอย่างไรถ้ายากเกินไป จะเป็นอย่างไรถ้าเธอเหงา ฟลอเรนซ์ก็มึนศีรษะและสวดอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ขอพระองค์ประทานพลังให้ข้าพระองค์ไปเรียนพยาบาลและตั้งใจเรียนด้วยเถิด”

ที่โรงเรียนพยาบาล ฟลอเรนซ์เรียนวิธีให้ยาและเก็บเครื่องมือให้สะอาดจากเชื้อโรค บางครั้งผู้ป่วยของเธออาการดีขึ้น แต่บางครั้งอาการไม่สู้ดี ฟลอเรนซ์สวดอ้อนวอนขอความกล้าหาญบ่อยๆ หลังจากเรียนนานสามปี ฟลอเรนซ์สำเร็จการศึกษาด้วยรางวัลนักเรียนดีเด่นของชั้นปี ความฝันของเธอเป็นจริงแล้ว! เธอได้สวมหมวกพยาบาลสีขาว และสามารถหาเงินช่วยเหลือจุนเจือครอบครัวได้มากพอ

หลายปีต่อมา ฟลอเรนซ์ไปเยี่ยมสาขาเล็กๆ แห่งหนึ่งในคณะเผยแผ่กานา อักกรา คริสโตเฟอร์ ชูคูวาร์ห์สามี่

เธอเป็นประธานคณะเผยแผ่ที่นั่น ฟลอเรนซ์พบเด็กบางคนในสาขาที่ไม่ได้ไปโรงเรียนเป็นประจำ พวกเขาไม่ทราบจะทำอย่างไรกับอนาคตของตน พวกเขาทำให้ฟลอเรนซ์นึกถึงตนเองในวัยเด็ก “ฉันจะพูดอะไรได้บ้างเพื่อช่วยพวกเขา” ฟลอเรนซ์สวดอ้อนวอนในใจ

จากนั้นเธอรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนที่ชัดเจน: เล่าเรื่องชีวิตคุณให้พวกเขาฟังสิ

ฟลอเรนซ์นึกถึงชีวิตตนเอง เธอได้ทำงานที่โรงพยาบาลในไนจีเรียและสหรัฐ เธอได้แต่งงานกับชายที่ดี และพวกเขาพบศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เธอได้เป็นแม่ ตอนนั้นเธอกำลังช่วยให้ผู้สอนศาสนามีสุขภาพดีและทำงานหนัก พระบิดาบนสวรรค์ทรงช่วยให้เธอได้เป็นพยาบาล พระองค์ทรงช่วยให้เธอทำได้มากกว่าที่เธอคิด พระองค์ทรงทำเพื่อเด็กเหล่านี้ได้เหมือนกัน

ฟลอเรนซ์มองดูเด็กๆ และยิ้ม “หนูรู้จักหมวกสีขาวที่พยาบาลสวมหรือเปล่า ฉันเห็นหมวกแบบนั้นและตัดสินใจเป็นพยาบาล...” ●

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในมิชิแกน สหรัฐอเมริกา

ภาพนี้เป็นภาพที่ฟลอเรนซ์มีหมวกสีขาวเป็นของตนเองในท้ายที่สุด!

ภาพประกอบ โดย อาร์เทอร์ ลิน